

Învierea lui Hristos – temeiul libertății și învierii noastre

Iubitului cler, cuviosului cin monahal și poporului lui Dumnezeu din întreg cuprinsul Arhiepiscopiei Tomisului, har, pace și bucurie, iar de la noi, arhierească binecuvântare

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Ne-a învrednicit Bunul Dumnezeu să ajungem în această sfântă și mare zi a Învierii după un drum de șapte săptămâni, perioadă ce a reprezentat un urcuș duhovnicesc prin lucrarea deosebită a fiecăruia dintre noi, care ne-am ostenit „cu timp și fără timp” (II Tim. 4, 2) în post, rugăciune și fapte bune.

Dumnezeu este iubire, iar iubirea personală manifestată desăvârșit în sânul Sfintei Treimi, a hotărât din veșnicie întruparea Fiului lui Dumnezeu, ca urmare a păcatului neascultării lui Adam și, prin el, a păcatelor noastre personale. Greșala lui Adam s-a moștenit de toți urmașii săi. De aceea, „la plinirea vremii” (Gal. 4, 4), are loc întruparea Fiului lui Dumnezeu, Care „se face pentru noi blestem” (Gal. 3, 13), luând asupra Sa păcatele noastre, ca prin jertfa Sa de bunăvoie plină de iubire pentru neamul omenesc, să ne elibereze în mod obiectiv din lanțurile cu care diavolul ne-a legat prin patimile cele de multe feluri și din robia morții.

Moartea de pe cruce și învierea Mântuitorului Hristos înseamnă, de fapt, împăcarea noastră cu Dumnezeu, înseamnă deschiderea porților Raiului și nu în cele din urmă, înseamnă mântuirea noastră obiectivă. Până la învierea lui Hristos, Raiul cel mult dorit a fost închis, pentru că omul nu se putea ridica singur din patimi, nu se putea întoarce prin propriile puteri către Tatăl Ceresc. Învierea Fiului lui Dumnezeu și înălțarea la cer, a ridicat firea omenească până la cel mai înalt nivel cu putință, ajungând până în sânul Sfintei Treimi. De aceea se poate spune pe bună dreptate, așa cum menționează și părintele Stăniloae, că în sânul Sfintei Treimi bate o inimă de om.

Căderea lui Adam, și prin el a întregului neam omenesc, a avut drept urmări imediate alterarea Chipului lui Dumnezeu din om și întunecarea conștiinței, întunecare ce duce în mod firesc la îndepărtarea omului față de Creator și la

lucrarea păcatului. Acum păcatul face parte din firea noastră, însă Lumina învierii Fiului lui Dumnezeu risipește întunecarea conștiinței noastre și Chipul lui Dumnezeu din om este restabilit în mod obiectiv, devenind un bun al nostru personal prin sălășluirea lui Hristos în noi prin Euharistie.

Această Sfântă Taină, care nu ar fi fost posibilă fără jertfa și slăvita înviere a Fiului lui Dumnezeu, ne unește intim cu Mântuitorul Hristos prin Sfânta Împărtășanie și reprezintă arvuna învierii noastre.

Realitatea învierii Mântuitorului Hristos, ca eveniment inclus în istorie, este de necontestat. De aici înțelegem că, așa cum Fiul lui Dumnezeu a înviat prin vrerea Tatălui, așa vom învia și noi. Dreptatea, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu sunt argumentele cele mai clare ale învierii noastre. Dumnezeu nu se contrazice pe Sine, fapt pentru care, realitatea istorică a învierii Fiului Său ne oferă certitudinea învierii noastre.

Învierea lui Hristos reprezintă înnoirea întregii creații și implicit a omului în calitate sa de coroadă a acesteia. Prin înviere, întreaga lume se umple de lumină, iar noi trecem de la moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu făcându-Se pentru noi punte către Tatăl în Duhul Sfânt. Acum omul cel nou în Hristos, deține capacitatea de a lupta cu patimile, biruindu-le, și prin aceasta își face viața conformă voii divine. Participarea noastră a oamenilor la moartea lui Iisus Hristos, face ca viața și învierea Lui să se evidențieze în trupurile noastre, așa cum afirmă Sfântul Apostol Pavel când zice: „căci pururea noi cei vii suntem dați spre moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor” (II Cor. 4, 10 – 11).

Prețul răscumpărării noastre este unul semnificativ care ne înfățișază iubirea lui Dumnezeu față de creația Sa. Am fost răscumpărați cu preț de sânge, iar acest preț nu putea fi plătit decât de Fiul lui Dumnezeu, Cel prin care toate s-au făcut. De aceea Sfântul Apostol Pavel le spune corintenilor și prin ei nouă tuturor: „voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu preț” (I Cor. 6, 19 – 20). Din această pricină nu putem rămâne nepăsători în fața acestui mare act de iubire, căci nu poate exista mai mare dragoste decât aceasta, ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13).

Iubiți fii sufletești,

Libertatea pe care am primit-o în dar de la Dumnezeu prin creație, ne definește ca persoane capabile să primim și să răspundem la iubirea Creatorului. Învierea lui Hristos restaurează în om și această libertate, care, după cădere, era înclinată spre păcat, și îl face pe om responsabil

față de bunul cel mai de preț primit prin creație. A fi liber în adevăratul sens al cuvântului înseamnă a nu fi supus nici unei patimi, nici unei robii, nici unei dependențe, capacitate ce ne este oferită de învierea Fiului lui Dumnezeu. Împreună lucrarea noastră personală prin împrăștierea roadelor jertfei și învierii lui Hristos și harul divin, fac din noi oameni ai lui Dumnezeu, care pot spune cu Sfântul Apostol Pavel: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20). Libertatea personală o dobândește cineva atunci când se consideră pe sine rob al lui Dumnezeu, căci a fi cu adevărat rob al lui Dumnezeu înseamnă a scăpa efectiv din orice robie.

Supunerea noastră liberă și conștientă față de Dumnezeu înseamnă eliberarea noastră trupească și sufletească din întunericul păcatelor, iar Hristos, Lumina lumii, ne-a dat această posibilitate, dacă și noi dorim să ne facem părtași Luminii celei adevărate pe care întunericul nu a cuprins-o (Ioan 1, 5). Hristos, Lumina Lumii este viața noastră și a venit în lume din iubire, pentru ca tot omul care crede în El să nu rămână în întuneric (Ioan 12, 26). Mai mult decât atât, ne încredințează că El este învierea noastră atunci când spune: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veac” (Ioan 11, 25-26).

Hristos, Dumnezeu adevărat și om deplin își asumă trupul nostru pe care îl transfigurează prin înviere. După înviere, trupul lui Hristos rămâne real căci, deși intră la ucenici prin ușile încuiate, se lasă văzut, atins: „Vedeți mâinile și picioarele Mele, pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase, așa cum Mă vedeți pe Mine având” (Luca 24,39). „Întâiul și cel născut din morți” (Colos. 1, 8), Cel înviat se arată mărturisindu-Se ca Stăpân al vieții și al veacului ce va să fie: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată sunt viu, în vecii vecilor, am cheile morții și ale iadului” (Apoc.1, 17-18).

Dreptmăritori creștini,

An de an acest mare praznic al învierii Domnului nostru Iisus Hristos reprezintă renașterea întregii creații. Întunericul este înlocuit de lumină, plânsul se schimbă în bucurie, iar credința slabă, acum se întărește văzând pe Domnul biruitor al morții. Astăzi suntem chemați să ne împărtășim din taina învierii prin unirea noastră deplină cu Hristos în cadrul Sfintei Liturghii prin Sfânta Împărtășanie. Astfel Dumnezeu ne

descoperă taina vieții, ne descoperă nemurirea pentru veșnicie. Lumea Vechiului Testament s-a arătat străină de această taină, însă ea a păstrat nădejdea împăcării omului cu Dumnezeu. Legea nouă aduce în prim plan învierea Fiului lui Dumnezeu, iar lumina învierii aduce cu sine alungarea întunericului patimilor și a morții. Prin înviere, moartea care părea stăpâna acestei lumi, a fost surpată de Cel ce este Însăși Viața. Teama permanentă de moarte din sufletele noastre a fost desființată de Hristos – Viața cea veșnică.

Iubirea lui Dumnezeu nu poate fi îngrădită și de aceea, prin înviere, Hristos se coboară la Iad și aduce lumina vieții celor ținuți acolo din veac. Toți dreptii Vechiului Testament își văd acum împlinită bucuria de a fi iarăși împreună cu Dumnezeu.

Iubiți credincioși,

Nu putem fi nepăsători față de chemarea învierii. Toți am fost chemați la bucuria Stăpânului și tuturor ni s-a arătat bogăția ospățului pregătit și pentru cel dintâi și pentru cel de pe urmă. Ce vom face însă dacă nu avem haină de nuntă? Cum vom putea intra oare în bucuria Stăpânului și cum ne vom putea uni cu Hristos în Euharistie, dacă păcatele ne vădesc pe noi, iar haina sufletului nostru este întunecată de aceste păcate? Azi postul s-a încheiat, însă nu și nevoința noastră, lucrarea noastră permanentă de a săvârși binele. Numai așa putem înțelege cu adevărat cuvintele „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”. Această chemare a Stăpânului adresată tuturor prin glasul Bisericii denotă o responsabilizare a noastră față de mântuire, față de noi înșine, față de viața noastră în veșnicie. Sfântul Ioan de Kronstadt afirma despre aceasta zicând: „Când intrați în biserică, parcă lăsați în urmă pământul... lăsați timpul și intrați în veșnicie, fiindcă auziți neconținut cântări de slavă și, în biserică, ne putem simți pe noi înșine mai adânc, mai sincer, mai deplin, fiindcă aici este prezent în chip deosebit Dumnezeu, Cel ce ne mântuiește, lucrează aici în chip deosebit harul Său... aici este școala pocăinței, a împăcării omului cu Dumnezeu, de aceea auzim aici atât de des strigătul de căință al păcătosului smerit”¹.

Sfântă și preaînaltă este Liturghia Învierii, dar această liturghie nu se oprește în această noapte. Fiecare Duminică și sărbătoare ni-L pune în față pe Hristos care stă în chip nevăzut cercetând cu atenție inimile

¹ Sf. Ioan din Kronstadt, *Liturghia: cerul pe pământ. Cuvântări mistice despre Biserică și cultul divin ortodox*, traducere Boris Buzilă, Deisis, Sibiu, 2002, pp. 142, 144, 147

noastre. Drumul către unirea deplină cu Hristos nu se parcurge cu ușurință fără o călăuză atentă la urcușul nostru duhovnicesc. De aceea Hristos, și prin El ierarhii și preoții de pretutindeni veghează neîncetat la paza sufletelor aflate în căutarea lui Dumnezeu.

Iubiți fii duhovnicești,

Astăzi suntem chemați cu toții, bătrâni și tineri, clerici și credincioși să arătăm măsura credinței noastre. Să nu fim nepăsători de cele ce se întâmplă și niciodată să nu lipsească din candelile sufletelor noastre untdelemnul credinței și iubirii. Aceste două elemente ce ne definesc ca următori ai lui Hristos nu ne permit să fim indiferenți față de aproapele nostru.

În această noapte sfântă, marcată de lumina lui Hristos ce este împărțită credincioșilor, îmi oferă privilegiul de a vă împărtăși din inimă aceste gânduri și urări sfinte cu nădejdea că le veți sădi în sufletele voastre, vă îmbrățișăm cu părintească dragoste și vă doresc o viață nouă în Hristos Domnul Cel Înviat, zile îndelungate, cu pace, întru bucurie și cu sănătate deplină și vă adresez vestirea cea de biruință purtătoare:

Hristos a înviat!

Al vostru Arhipăstor,
pentru tot binele doritor
și către Hristos Cel înviat rugător,

† **TEODOSIE**

ARHIEPISCOPUL TOMISULUI